

JÁSZ ATTILA

A hasonlat-vidék

AVAGY FOLYÓBESZÉD SZIGETEKSEL

DÉL ARANYÁBAN. FÜRÖSZTENÉD arcodat
Hangod nem zúg a vizek fölött
Kialtanál a sötét föld virágaihoz
Ezüstfelhők mosolya száll
Mondd Menon hol van akit keresel?

MINDANNYIAN. visszafordulnánk
Legalább látni lehessen
Hogy igen vagy nem
Ha csak a köves út vakít fehéren
A látvány szemünk gömbjébe zárul

ELSÜLLYESZTENI IDŐ előtt
A vágyat nem lehet
Az agy sívatazában sem
Csontok fehér templomát
Csak a hullám szentelheti fel

MI NYÍLIK. szárnyaid elé? (Egy ablak)
Magányos madár éneke mezőn
A könyveket zápor mossa el
(A felejtés zápora)
A keskeny ösvényt régóta nem érintette láb

OLDD EL GONDOLATUNKAT a földtől
Felejtés és halál fivére te
Jöjj vissza hozzánk
Isteni édességed csepegtesd belénk
Mutasd hogy bomlik csendben a hús

*A DAL VARÁZSÁVAL hív az óceán
Ragyogva vár a hullám taraján
A szél mutatja az utat
A fény láncon húzva ring
A mélység felett egyensúlyoz a hold*

*TÓ ÓRZI hideg mélyben
Feljegyzéseid sötét füzetét
Hangok rezegnek
Ag zörren
Hold a fák közt betűről betűre süt*

*TEREMTETT MÚLÓ dolgok
Pillanat-titkok forrása fakad
Rejtőzik szemünk előtt az „örök”
Éjszaka van
Barlangmély hűvöséből feltörök*

*A FÖLD SÖTÉT.HALLGATÁSBA MERÜL
Míg nem ragyogsz fel a horizonton
A hajók föl-le eveznek
Nyitva minden út
A halak már sugarak a tenger mélyén*

*LEGJOBB (ha van egyáltalán ilyen)
Reggel öt és fél hat között
Hegyet keresni réteken
Vagy fák ágairól hulló
Vízcseppben a sivatagot*